

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

*Άφιερωμένο
στήν πιο γλυκιά παρουσία
στόν κόσμο, τήν μητέρα μου.*

Τό παιδί σου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ἡ ἑορτή τῆς μητέρας, ἐφ' ὅσον κατ' ἐξοχήν προβάλλεται ἡ μορφή τῆς Παναγίας – μητέρας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μητρότητα τιμᾶται στό πρόσωπο τῆς Παναγίας, γι' αὐτό καί ἡ ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς εἶναι καί Δεσποτική καί Θεομητορική· ἡ Παναγία–μητέρα προσφέρει τό νεογέννητο παιδί της, σαράντα μέρες μετά τή γέννησή Του, στό Θεό–Πατέρα στόν ἐπίγειο ναό καί μ' αὐτόν τόν τρόπο τῆς προσφορᾶς της, δίνει καί σέ μᾶς τό παράδειγμα, ὥστε νά προσφέρουμε καί ἐμεῖς, στή δική μας μητέρα ὁ καθένας, ὅτι καλύτερο ἔχει, δηλαδή μιᾶ ζωῆ ἀληθινή καί σωστή, ὅπως ἡ Παναγία μας ἀφιέρωσε τό παιδί της στόν Θεό, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς.

Μέ τήν εὐκαιρία, λοιπόν, τῆς ἑορτῆς τῆς μητέρας, ἡ ἐνορία μας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Θεσσαλονίκης προσφέρει τό ὠραῖο διήγημα τοῦ Χάνς Κρίστιαν Ἄντερσεν σέ μικρὴ διασκευή καί μετάφραση ἀπό τὰ σουηδικά τοῦ συγχρόνου ἀγιασμένου ἱεραποστόλου καί ἀσκητοῦ π. Εὐσεβίου Βίττη, σέ ὄλες τίς μάνες τοῦ κόσμου, σάν ἓνα μικρό ἀντί-δωρο στό μεγάλο δῶρο τῆς μητρικῆς καρδιάς.

Μάνα, σ' εὐχαριστοῦμε γιά ὅσα μᾶς ἔδωσες καί μᾶς δίνεις, ὅπου κι ἂν εἶσαι· σ' εὐχαριστοῦμε μέ τήν καρδιά μας γιά τήν καρδιά σου πού μᾶς χαρίζεις καθημερινά καί παντοτινά· σ' εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα.

Οἱ ἱερεῖς
τῆς ἐνορίας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος
Θεσσαλονίκης

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Μιά μάνα καθόταν κοντά στο μικρό της παιδάκι. Ήταν πολύ θλιμμένη. Φοβόταν πώς θά πέθαινε. Τό παιδάκι ήταν κάτωχρο. Τά ματάκια του κλειστά και ή αναπνοή του μόλις πού άκουγόταν. Ποῦ και ποῦ ανάσαινε βαθιά σάν νά στέναζε. Καί ή μητέρα του θωροῦσε ὄλο και πιό θλιμμένα τό φτωχό πλασματάκι. Τότε άκριβῶς κάποιος χτύπησε τήν πόρτα. Ή μητέρα άνοιξε. Μπήκε τότε ἕνας φτωχός γεροντάκος τυλιγμένος μέ ἕνα χοντρό μάλλινο ροῦχο, γιατί ἔξω ήταν άγριος χειμώνας. Τά πάντα ἔξω ήταν σκεπασμένα μέ χιόνι και πάγο. Ὁ άνεμος σφύριζε άγρια και μαστίγωνε άλύπητα τό πρόσωπο τοῦ ὁποιοῦ ὀδοιπόρου. Ήπειδή ὁ γέρος ἔτρεμε άπ' τό κρύο, μόλις τό παιδάκι άποκοιμήθηκε για λίγο, βγήκε ή μάνα ἔξω άπό τό δωμάτιο και ἔτοιμασε στο γέροντα ἕνα ζεστό. Ή μητέρα ξανακάθισε στο κάθισμά της δίπλα στο γέροντα, κοιτάξε μέ βλέμμα τρυφερό τό άρρωστο παιδάκι της, πού ανάσαινε ὄλο και πιό βαριά και κράτησε στοργικά τό λεπτό του χεράκι.

–Τί λές, εἶπε ή μητέρα στον γέροντα, θά μπορέσω νά κρατήσω τελικά κοντά μου τό μικρό μου παιδί; Πιστεύω, πώς ὁ Κύριός μας δέν θά θελήσει νά μοῦ τό πάρει.

Ὁ γέροντας, πού ήταν ὁ ἴδιος ὁ θάνατος, κούνησε τό κεφάλι

του, αλλά μέ τέτοιο τρόπο, πού σήμαινε καί νάί καί ὄχι.

Ἡ μητέρα χαμήλωσε τό βλέμμα της. Δάκρυα καυτά κύλισαν στά μάγουλά της. Τό κεφάλι της ἔγινε βαρύ. Τρεῖς νύχτες καί τρεῖς μέρες δεν ἔκλεισε μάτι. Καί τώρα ἔνιωθε ἀκατανίκητη τήν ἀνάγκη νά κλείσει τά μάτια της, ἔστω καί γιά λίγο. Τήν πῆρε γιά λίγο ὁ ὕπνος, μόνο γιά λίγο ὁμως, γιὰτί ἀμέσως τινάχτηκε ξαφνικά, ἐνῶ ἔτρεμε ἀπό τό κρύο.

–Τί εἶναι αὐτό πάλι; εἶπε κοιτάζοντας γύρω της. Νόμιζε πώς ὀνειρευόταν. Ἀλλά ὄχι! Ἦταν ξύπνια. Ὅμως τό γεροντάκι εἶχε ἔξαφανιστεῖ! Τό ἴδιο καί τό ἀγαπημένο της παιδί! Τό εἶχε πάρει μαζί του. Στή γωνιά τό παλιό ρολόι τοῦ τοίχου γύριζε, ὀλοένα γύριζε. Τό βαρύ μολυβένιο του βαρίδι γλίστρησε στό δάπεδο. Μπούμ! ἀκουστήκε στή γαλήνη, πού βασίλευε μέσα στό δωμάτιο. Καί τό ρολόι σώπασε κι αὐτό.

Ἡ φτωχή μητέρα πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τό σπίτι καί φώναζε ἀναζητώντας τό παιδί της.

Ἐκεῖ ἔξω, μέσα στά χιόνια, καθόταν μιά γυναίκα ντυμένη μέ μαῦρο μακρῦ φόρεμα. Αὐτή εἶπε στή μητέρα. «Ὁ θάνατος ἦταν στό σπίτι σου. Τόν εἶδα, πού ἔφευγε βιαστικός μέ τό παιδί στήν ἀγκαλιά του. Τρέχει πιό γρήγορα ἀπ' τόν ἄνεμο καί ποτέ δέν δίνει πίσω ὅ,τι πῆρε».

–Πές μου, σέ παρακαλῶ, εἶπε ἡ πονεμένη μάνα, ποιόν δρόμο πῆρε; Δεῖξε μου τό δρόμο κι ἐγῶ θά τόν βρῶ.

–Ξέρω ποιόν δρόμο πῆρε, εἶπε ἡ μαυροφορεμένη γυναίκα, πού δέν ἦταν ἄλλη ἀπό τή Νύχτα. Προτοῦ, ὁμως, σοῦ δεῖξω τό δρόμο, πρέπει νά μοῦ τραγουδήσεις ὅλα τά τραγούδια, πού τραγουδήσες στό παιδί σου. Μοῦ ἀρέσουνε τόσο πολύ! Τά ἔχω

ξανακούσει πολλές φορές, όταν τά τραγουδοῦσες.

–Θά σοῦ τά τραγουδήσω ὄλα, ὄλα, εἶπε ἡ μάνα, ἀλλά μή μέ ἐμποδίζεις τώρα. Εἶναι ἀνάγκη νά συναντήσω τόν θάνατο, νά βρῶ τό παιδί μου!

Ἡ Νύχτα δέν ξαναμίλησε. Ἐμεινε σιωπηλή καί σοβαρή.

Τότε ἡ μάνα ἔπλεξε τά χέρια της καί τραγούδησε καί ἔκλαψε. Καί ἦταν τόσο πολλά τά τραγούδια της! Μά ἀκόμα πιό πολλά τά δάκρυά της.

Ἡ Νύχτα τότε τῆς εἶπε: Πήγαινε πρὸς τά δεξιά, στό σκοτεινό δάσος. Ἐκεῖ εἶδα τό θάνατο νά πηγαίνει μέ τό παιδάκι σου.

Προχώρησε βαθιά μέσα στό δάσος ἡ μάνα. Ὅμως ἐκεῖ διασταυρώνονταν τά μονοπάτια. Δέν ἤξερε πιά πρὸς τά πού νά πάει. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἦταν κι ἓνας ἀγκαθωτός θάμνος. Δέν εἶχε οὔτε φύλλα, οὔτε λουλούδια. Πῶς νά ἔχει, ἀφοῦ τῶρα ἦταν χειμῶνας; Στά κλαδιά του κρέμονταν μονάχα κρύσταλλα πάγου.

–Μήπως εἶδες τό θάνατο νά περνάει ἀπό ἐδῶ μέ τό παιδάκι μου στήν ἀγκαλιά του; ρώτησε ἡ μάνα.

–Καί βέβαια τόν εἶδα, εἶπε ὁ θάμνος. Δέ σοῦ λέω ὅμως ποιό μονοπάτι πῆρε, ἂν δέν μέ ζεστάνεις πρῶτα στή μητρική σου ἀγκαλιά. Εἶμαι τόσο παγωμένος, σέ λίγο θά παγώσω ὀλότελα καί θά πεθάνω.

Ἡ μάνα ἀγκάλιασε τότε σφιχτά στό στήθος της τό θάμνο, γιά νά ζεσταθεῖ. Τ' ἀγκάθια του μπήχτηκαν στίς σάρκες της. Τό αἷμα ἀνάβλυξε καυτό ἀπ' τίς πληγές τῆς μάνας. Ὅμως ὁ θάμνος ζεστάθηκε. Καινούργια πράσινα φύλλα σκέπασαν τά κατάξερα κλωνιά του καί ἀνθοί πρόβαλαν πάνω σ' αὐτά καταμεσίς στήν παγωμένη χειμωνιάτικη νυχτιά. Τόσο θερμή ἦταν

ή καρδιά τής πονεμένης μάνας! Ὁ θάμνος τότε τής ἔδειξε τό μονοπάτι, πού ἔπρεπε νά πάρει

Περπάτησε, περπάτησε ὅσο μπορούσε πιό γρήγορα ἢ μάνα χωρίς οὔτε στιγμή νά χάσει κι οὔτε γιά λίγο νά σταθεῖ νά ξαποστάσει. Ἔτσι ἔφτασε στήν ἀκτὴ μιᾶς θάλασσας. Ὅμως δέν βρίσκονταν ἐκεῖ οὔτε καράβι, μά οὔτε καί βάρκα. Ἡ θάλασσα δέν ἦταν τόσο παγωμένη, γιά νά μπορέσει νά τήν κρατήσῃ ἐπάνω τῆς ὁ πάγος. Μά οὔτε πάλι τόσο ρηχή, γιά νά μπορέσει νά τή διασχίσει περπατώντας στό βυθό τῆς. Καί ὅμως ἔπρεπε νά περάσει, ἂν ἤθελε νά βρεῖ τό παιδάκι τῆς. Ἐσκυψε τότε χαμηλά κι ἄρχισε νά πίνει τό νερό τῆς θάλασσας. Ὅμως ἦταν ἀδύνατο νά πιεῖ ὄλο τό νερό τῆς θάλασσας, γιά νά ἀνοίξει ὁ δρόμος. Δέν μπορεῖ νά τό κάνει αὐτό ἓνας ἄνθρωπος. Ὅμως ἡ πονεμένη μάνα σκεφτόταν μήπως γίνῃ κάποιο θαῦμα, γιά νά μπορέσει νά καταπιεῖ ὅλη τή θάλασσα.

–Ὅχι, αὐτό δέ γίνεται τῆς εἶπε τότε ἡ θάλασσα. Θά ἤθελα ὅμως νά κάνουμε οἱ δύο μας μιᾶ συμφωνία, γιά νά σέ ἀφήσω νά περάσεις. Μοῦ ἀρέσει νά μαζεύω ὄμορφα μαργαριτάρια. Τά δικά σου μάτια εἶναι τά πιό φωτεινά καί τά πιό λαμπερά ἀπ’ ὅσα μέχρι τώρα εἶδα. Ἄν μοῦ τά δώσεις, θά σέ πάρω στή ράχη μου καί θά σέ μεταφέρω στό θερμοκήπιο τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ μένει ὁ θάνατος καί φροντίζει καί καλλιεργεῖ λουλούδια καί δέντρα. Κάθε λουλούδι καί κάθε δέντρο εἶναι κι ἀπό μιᾶ ἀνθρώπινη ζωή.

–Καί τί δέ θά ’δῖνα, γιά νά μπορέσω νά πάω ὡς τό παιδί μου, ἀπάντησε μέ δάκρυα ἡ μάνα. Καί ἔκλαψε τόσο πολύ, ὥσπου τά μάτια τῆς ἔπεσαν στό βυθό τῆς θάλασσας καί ἔγιναν ἐκεῖ

ἀτίμητα μαργαριτάρια.

Κι ἡ θάλασσα, πιστή στό λόγο της, τή σήκωσε στή ράχη της καί τή μετέφερε στήν ἀπέναντι ἀκτή. Ἐκεῖ βρισκόταν ἕνα θαυμάσιο εὐρύχωρο σπίτι. Ἡ φτωχή μάνα δέν ἦταν σέ θέση νά μαυντέψει, ἂν ἦταν κάποιο βουνό μέ δάσος καί σπηλιές ἢ ἂν ἦταν κάτι ἄλλο. Ἡ μάνα δέν ἔβλεπε πιά. Τά μάτια της τά εἶχε δώσει στή θάλασσα.

– Πῶς θά μπορέσω νά βρῶ τό θάνατο, πού ἔφυγε μαζί μέ τό παιδί μου, ἀναρωτήθηκε ἡ μάνα.

– Δέν ἦρθε ἀκόμα ἐδῶ, τῆς ἀποκρίθηκε μιὰ φωνή. Ἦταν μιὰ γερόντισσα, πού φρόντιζε τό σπίτι τοῦ θανάτου. Πῶς ὅμως μπόρεσες νά ἔρθεις ὡς ἐδῶ; τή ρώτησε. Ποιός σέ βοήθησε;

– Ὁ Κύριος μέ βοήθησε, ἀποκρίθηκε ἡ μάνα. Πιστεύω πώς κι ἐσύ θά φανεῖς σπλαχνική. Πές μου, θά μπορέσω νά βρῶ τό παιδί μου;

– Δέν τό ξέρω, εἶπε ἡ γερόντισσα. Καί ἐσύ πάλι δέ βλέπεις. Πολλά λουλούδια καί δέντρα μαράθηκαν ἀπόψε κι ὁ θάνατος, ὅπου νά ’ναι, ἔρχεται γιά νά τά μεταφυτέψει. Θά ξέρεις πώς κάθε ἄνθρωπος ἔχει τό δέντρο του ἢ τό λουλούδι τῆς ζωῆς του ἐδῶ. Ἐξωτερικά φαίνονται σάν τ’ ἄλλα φυτά. Τοῦτα ἐδῶ ἔχουν καρδιά, πού χτυπάει. Καί ἡ καρδιά τῶν παιδιῶν κι αὐτή τό ἴδιο πάλι. Πάρε αὐτόν τό δρόμο. Ἴσως ἀναγνωρίσεις τήν καρδιά τοῦ παιδιοῦ σου. Ὅμως, πές μου, τί θά μοῦ δώσεις, ἂν σοῦ πῶ, τί πρέπει νά κάνεις ἔπειτα;

– Δέν ἔχω τίποτε πιά νά δώσω, εἶπε ἀναστενάζοντας μέ πόνο ἡ μάνα. Ὅμως, θά μπορούσα νά πάω ὡς τήν ἄκρη τοῦ κόσμου γιά χατήρι σου.

–Δέν υπάρχει καμιά ανάγκη νά πᾶς ὡς ἐκεῖ, εἶπε ἡ γερόντισσα. Μπορεῖς ὁμως νά μοῦ δώσεις τά ὄμορφα μαῦρα σου μαλλιά. Τό ξέρεις καί ἡ ἴδια πόσο ὠραία εἶναι. Μοῦ ἄρεσαν πάρα πολύ. Ἄντί γι' αὐτά θά σοῦ δώσω τά δικά μου ἄσπρα μαλλιά. Κάτι εἶναι κι αὐτό.

–Αὐτό εἶναι ὄλο; Τίποτε ἄλλο μή μοῦ ζητήσεις. Τα μαλλιά μου σοῦ τά δίνω μετά χαρᾶς! Καί τῆς ἔδωσε τά δικά της μαῦρα μαλλιά καί πήρε τά ἄσπρα τῆς γερόντισσας. Ἐπειτα πήγαν στό μεγάλο θερμοκήπιο τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ ἔβλεπε κανεῖς λογιῆς-λογιῆς λουλούδια καί δέντρα χίλιων λογιῶν. Ἐδῶ βρίσκονταν τριαντάφυλλα, παρά πέρα χρυσάνθεμα, καί πιο ἐκεῖ γαρύφαλλα ἐξαίσια. Μερικά φαίνονταν γερά, ἄλλα ἄρρωστα. Νερόφιδα ἀναπαύονταν πάνω σ' αὐτά καί μαῦρες καραβίδες ἔσφιγγαν μέ τίς τανάλιες τους τό κοτσάνι τους. Ἄλλοῦ πάλι ὑψώνονταν μεγαλόπρεπα πλατάνια, ὠραιότατες φοινικιές, περήφανες βαλανιδιές, κι ἄλλοῦ μοσχοβολοῦσε θυμάρι μέ ὄμορφα λιλά λουλουδάκια. Κάθε δέντρο καί κάθε λουλούδι εἶχε τό ὄνομά του. Ὅλα ἀντιπροσώπευαν ἀνθρώπινες ζωές στόν κόσμο ἐτοῦτον. Καί ἦταν ζωές ἄλλες ἀπ' τήν Κίνα, ἄλλες ἀπ' τή Γροιλανδία, ἄλλες ἀπ' τήν Εὐρώπη καί γενικά ἀπ' ὄλον τόν κόσμο. Ἐβλεπε κανεῖς δέντρα μεγάλα νά εἶναι φυτρωμένα σέ μιά μικρή γλάστρα, ἔτοιμη νά σπάσει. Κι ἔβλεπε ἐπίσης σέ κάποιες μεριές μερικά ἄρρωστιάρικα λουλούδια σέ παχειά γῆ μέ λίπασμα ἀφθονο, πολύ φροντισμένα, παραχαϊδεμένα θά ἔλεγες. Ἡ φτωχή ὁμως μάνα ἔσκυβε στά πιο μικρά λουλουδάκια κι ἄκουγε τήν ἀνθρώπινη καρδούλα τους νά χτυπάει. Δέν ἄργησε ἀνάμεσα στά ἑκατομμύρια λουλούδια νά ἀναγνωρίσει τήν καρδιά τοῦ

παιδιοῦ της.

–Αυτό εἶναι τό λουλούδι τοῦ παιδιοῦ μου, ἔκραξε ξαφνικά ἡ μάνα μέ ἀπέραντη συγκίνηση καί ἄπλωσε τά χέρια της σ’ ἓνα μικρό μπλέ κρόκο, πού ἔγερνε ἄρρωστος τό κεφαλάκι του σέ μιά πλευρά.

–Μήν τό ἀγγίζεις! Φώναξε ἡ γερόντισσα. Στάσου ὅμως ἐδῶ κι ὅταν ἔρθει ὁ θάνατος –τόν περιμένω ἀπό στιγμή σέ στιγμή– μήν τόν ἀφήσεις νά ξερριζώσει τό λουλούδι. Γιά νά φοβηθεῖ, ἀπειλήσέ τον πώς ἂν τό ξερριζώσει, θά ξερριζώσεις κι ἐσύ ὅσα λουλούδια θά βρεθοῦν μπροστά σου. Εἶναι ὑπεύθυνος ἀπέναντι στό Θεό γιά κάθε λουλούδι καί δέν ἐπιτρέπεται χωρίς ἄδεια τοῦ Θεοῦ νά ξερριζωθεῖ κανένα.

Ξαφνικά μιά παγερή πνοή ἔγινε αισθητή, ὅπως τότε στό δωμάτιο μέ τό παιδί της. Ἡ τυφλή μάνα κατάλαβε πώς ἦταν ὁ θάνατος, πού εἶχε ἔρθει.

–Πῶς μπόρεσες νά βρεῖς τό δρόμο ὡς ἐδῶ; ρώτησε ἐκπληκτος. Πῶς μπόρεσες νά ἔρθεις μάλιστα καί πρῖν ἀπό μένα;

–Εἶμαι μάνα, ἀπάντησε ἀπλά ἡ μάνα. Καί ἡ μάνα τρέχει πιό γρήγορα κι ἀπ’ τό θάνατο!

Ὁ Θάνατος ἄπλωσε τό μακρύ του χέρι στό τρυφερό λουλούδακι, πού ἦταν τό λουλούδι τοῦ παιδιοῦ της, ἀλλά ἡ μάνα τό προστάτεψε μέ τά χέρια της τόσο καλά, μά καί τόσο προσεκτικά, ὥστε δέν ἄγγιξε οὔτε ἓνα φυλλαράκι του. Ὁ Θάνατος τότε φύσηξε μέ τήν παγωμένη πνοή του πάνω στά χέρια της, κι ἦταν ἡ πνοή του τόσο παγωμένη, πιό παγωμένη κι ἀπ’ τόν κρύον ἄνεμο, ὥστε τά χέρια της ἔπεσαν κάτω ἀδύναμα πιά.

–Δέν μπορεῖς νά κάνεις τίποτα ἐνάντια στό ἔργο μου, εἶπε ὁ

Θάνατος.

–Μπορεῖ ὁ Κύριός μας νά καταλύσει τό ἔργο σου, ἀποκρίθηκε ἡ μάνα.

–“Ὅμως κι ἐγώ τό θέλημά του δέν κάνω; εἶπε ὁ Θάνατος. Εἶμαι ὁ κηπουρός του. Παίρνω τά λουλούδια του καί τά δέντρα του καί τά μεταφυτεύω στό μεγάλο κήπο του Παραδείσου, πού βρίσκεται σέ ἄγνωστη κι ἀλαργινή γιά σᾶς χώρα. Δέν μπορῶ ὅμως νά σοῦ πῶ λεπτομέρειες γιά τή ζωή τους ἐκεῖ.

–Δός μου τό παιδί μου, ἔκραξε μέ ἀπελπισία ἡ μάνα κλαίοντας κι ἄρπαξε μέ τά χέρια της δυό ὁμορφα λουλούδια καί φώναξε μέ ἀπόγνωση στό Θάνατο:

–Θά σοῦ ξεριζώσω ὅλα τά λουλούδια! Εἶμαι τόσο ἀπελπισμένη, πού δέν ξέρω πιά τί κάνω.

–Μή! Μή τά ἀγγίζεις! Φώναξε τρομαγμένος ὁ Θάνατος. Λές πώς εἶσαι δυστυχημένη. Καί ὅμως, νά, πού θέλεις νά κάνεις καί μιὰ ἄλλη μάνα δυστυχημένη!

–Μιά ἄλλη μάνα! Ἐπανελάβε μηχανικά ἡ μάνα. Μιά ἄλλη μάνα! Ἡ φτωχή μάνα ἄφησε προσεκτικά τά δυό λουλούδια.

–Πάρε πίσω τά δυό σου μάτια, εἶπε τότε ὁ Θάνατος. Τά ψάρεψα στή θάλασσα. Ἐλαμπαν τόσο πολύ! Δέν ἤξερα ὅμως πώς ἦτανε τά δικά σου μάτια. Πάρτα πίσω. Τώρα εἶναι πιό φωτεινά ἀπό πρῖν. Καί τώρα κοίταξε στό βάθος τοῦ πηγαδιοῦ ἐκεῖ παρακάτω. Θά σοῦ πῶ τό ὄνομα τῶν δυό λουλουδιῶν, πού ἤθελες νά ξερριζώσεις. Καί θά ἰδεῖς ὅλο τους τό μέλλον. Θά ἰδεῖς καί ὅλη τους τήν ἀνθρώπινη ζωή. Θά ἰδεῖς τί πηγαινες νά καταστρέψεις...

Ἡ μάνα κοίταξε στό βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, τί ἦταν ὅμως ἐκεῖνο

πού ἔβλεπε;

–Θεέ μου! ἀναφώνησε. Ἦταν κάτι ἔκτακτο, κάτι τό ἀπερίγραπτα καί θαυμαστά ὁμορφο νά βλέπει πῶς τό λουλούδι ἔγινε εὐλογία γιά τόν κόσμο. Πόση εὐτυχία καί χαρά σκόρπιζε γύρω του!

Ἐπειτα κύταξε τή ζωή τοῦ ἄλλου λουλουδιοῦ. Ὅμως ἔφριξε ἀπό ὅτι εἶδε. Ἡ ζωή τοῦ ἄλλου λουλουδιοῦ ἦταν ζωή φρίκης καί τρόμου. Παντοῦ σκορποῦσε τήν τυραννία, τό ἔγκλημα, τήν καταστροφή αὐτός, πού τή ζωή του ἔβλεπε νά ξετυλίγεται. Τέτοιος ἐγκληματίας δέν εἶχε ξαναφανεῖ στόν κόσμο, πού αὐτός ζοῦσε, καί ἔσπερνε τή δυστυχία καί τόν τρόπο γύρω του.

–Καί τά δύο μποροῦν νά γίνουν, ὄχι βέβαια ταυτόχρονα, ἀλλά ἢ τό ἓνα ἢ τό ἄλλο, εἶπε τότε ὁ Θάνατος.

–Ποιό ἀπό τά δύο λουλούδια εἶναι τό λουλούδι τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ;

–Αὐτό δέν μπορῶ νά σοῦ τό πῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Θάνατος. Μπορῶ ὅμως νά σοῦ πῶ πῶς μόνο τό ἓνα ἀπ’αὐτά τά λουλούδια μπορεῖ νά εἶναι τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ σου.

Εἶδες τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ σου! Διάλεξε τό ἓνα ἀπό τά λουλούδια πού ἔχεις στά χέρια σου. Δέν μπορῶ ὅμως νά σοῦ πῶ ποιό εἶναι τό ἓνα ἢ τό ἄλλο. Θά τολμήσεις ὅμως νά τοῦ ὀρίσεις ἐσύ τό μέλλον του; Θά τολμήσεις;

–Ποιό εἶναι τό εὐλογημένο μέλλον τοῦ παιδιοῦ μου;

Ἐκραξε τότε μέ λαχτάρα ἢ μάνα.

–Πές μου, σέ θερμοπαρακαλῶ, ποιό εἶναι τό εὐλογημένο μέλλον τοῦ παιδιοῦ μου. Σῶσε τό ἀθῶο παιδάκι μου! Σῶσε τό παιδί μου ἀπό τή δυστυχία αὐτή καί ἀπό αὐτό τό φρικτό καί ἀπαισιο

μέλλον, πού μου δημιούργησε φρίκη απεριγράπτη βλέποντάς το. Δείξε μου τό καλό!

–Διάλεξε μόνη σου! Έγώ δέν μπορῶ νά σοῦ πῶ τίποτε.

–Ὦ, δέν τολμῶ, ψέλισε μέ ἀπόγνωση ἢ μάνα. Δέν τολμῶ! Πάρε καλύτερα τό παιδί μου τώρα. Πάρτο στό βασίλειο τοῦ Θεοῦ μικρό ἀγγελούδι, ὅπως εἶναι. Λησιμόνησε τά δάκρυά μου. Ξέχασε τίς προσευχές μου καί ὅ,τι εἶπα κι ἔκανα ὡς τώρα.

–Δέν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Θάνατος. Θέλεις πίσω τό παιδί σου ἢ θέλεις νά τό πάρω μαζί μου στήν ἀγνωστη χώρα τοῦ Θεοῦ;

Ἡ μάνα ἔπεσε στά γόνατα. Ὑψωσε τά χέρια της καί τά πλημμυρισμένα ἀπό δάκρυα μάτια της στόν οὐρανό καί εἶπε ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς της: «Κύριε καί Θεέ μου, μήν εἰσακούσεις τήν προσευχή μου. Σέ ἰκέτεψα καί ὅ,τι μέχρι τώρα ἔκανα, γιά νά σώσω τό παιδί μου, ἐφόσον δέν εἶναι σύμφωνα μέ τό θέλημά Σου. Τό δικό Σου θέλημα εἶναι τό πιό σωστό καί τό πιό καλό καί ὄχι τό δικό μου. Ὦ, μή μέ ἀκούσεις, Κύριέ μου. Μήν πραγματοποιήσεις ὅ,τι Σοῦ ζήτησα τόσο ἐπίμονα! **«Οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς Σύ!»**» εἶπε ἡ μάνα καί ἔγειρε μέ βαθειά ὑποταγή τό κεφάλι...

Καί ὁ Θάνατος ἔφυγε μέ τό παιδί της, κατευθυνόμενος πρὸς τήν ἀγνωστη ἀλλά μακάρια χώρα τοῦ Θεοῦ...

*Τοῦ Hans Cristian Andersen,
Ἀπόδοση ἀπό τὰ σουηδικά
μέ μικρή διασκευή*

ΕΝΘΥΜΙΟ
ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ
ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ